

هر مدال المپیک 50 میلیارد تومان آب می‌خورد

تا به حال فکر کرده‌اید هر مدال المپیک برای ورزش ایران چقدر آب می‌خورد؟ یک میلیون، دو میلیون، نه، باید از میلیون عبور کرد و به میلیارد رسید...

جام جم آنلاین: تا به حال فکر کرده‌اید هر مدال المپیک برای ورزش ایران چقدر آب می‌خورد؟ یک میلیون، دو میلیون، نه، باید از میلیون عبور کرد و به میلیارد رسید، آن هم نه یک میلیارد و دو میلیارد، بلکه 50 میلیارد تومان. بله، 50 میلیارد تومان ناقابل و البته ما برای به دست آوردن این رقم کلی چرتکه انداخته‌ایم تا آن را استخراج کنیم. می‌گویید چگونه؟ توضیح می‌دهیم. از آنجا که المپیک‌ها در فاصله چهار سال از یکدیگر برگزار می‌شود، از یک منظر باید تمام هزینه‌هایی را که صرف ورزش قهرمانی در این مدت می‌شود حساب کرد تا با ضرب و تقسیمی ساده متوجه شد که ورزش ایران به طور تقریبی چه میزان در راه کسب مدال المپیک هزینه و به عبارتی سرمایه‌گذاری می‌کند.

این نیز به این خاطر است که جملگی کشورها در راه حضور در المپیک از چند سال قبل دست به سرمایه‌گذاری روی تیم‌ها و ورزشکاران خویش در رشته‌های انفرادی می‌زنند تا در وهله نخست با کسب سهمیه‌های حضور در المپیک و سپس با حضور در تورنمنت‌ها و مسابقات بین‌المللی مختلف برای حضور در بازی‌های المپیک آماده شوند.

اگرچه عمده این نظر متوجه مسوولان ارشد ورزش است که با حمایت و پشتیبانی از ورزش قهرمانی، تیم‌ها و قهرمانان را در راه حضور در این بازی‌ها، تحت پوشش قرار می‌دهند، اما در مقابل هم هستند عده‌ای که معتقدند از بدو ورود یک ورزشکار به عرصه قهرمانی، برای باروری و رشد وی هزینه می‌شود که به طور بدیهی اگر خواسته شود این هزینه‌ها نیز محاسبه گردد، رقم 50 میلیارد مورد اشاره خیلی بیشتر از اینها می‌شود.

البته باید این نکته را در نظر داشت که کسب مدال المپیک برای هر کشوری جدا از هزینه‌های مادی صورت گرفته، به لحاظ معنوی، ملی و سیاسی برای هر کشور از ارزش زیادی برخوردار است که اگر برای آن نیز ده‌ها میلیارد تومان سرمایه‌گذاری شود، منطق هزینه‌کرد آن پذیرفتنی است و نباید چنین پنداشت که پول عبثی خرج ورزش شده است.

غرور و افتخار ملی ایرانیان در هنگامه بازی‌های المپیک سیدنی، آتن و پکن و کسب مدال طلا از سوی حسین رضازاده و هادی ساعی را به یاد آورید تا شما نیز در زمره کسانی قرار بگیرید که معتقدند هزینه‌کرد در ورزش خود یک نوع سرمایه‌گذاری پربازده است. این را از این نظر گفتیم تا عده‌ای نگویند چرا باید این همه پول را صرف ورزش کرد. اما برسیم به اصل قضیه...

350 میلیارد تومان، بودجه ورزش قهرمانی

نگاهی به بودجه چهار ساله دستگاه‌های ورزش شامل وزارت ورزش و جوانان (سازمان تربیت بدنی سابق) و کمیته ملی المپیک نشان می‌دهد در فاصله چهار ساله بین المپیک‌های پکن و لندن (از سال 87 تا 91) حدود 350 میلیارد تومان بودجه به بخش ورزش قهرمانی تزریق شده یا می‌شود.

بدون در نظر گرفتن این‌که در پکن تنها 2 مدال (یک طلا و یک برنز) گرفته‌ایم، ما در اینجا بیشترین تعداد مدال کسب‌شده برای ورزش ایران را مبنای محاسبه قرار می‌دهیم، یعنی هفت مدال کسب‌شده در المپیک 1952 هلسینکی فنلاند بنابراین اگر 350 میلیارد را بر عدد هفت تقسیم کنیم عدد 50 میلیارد تومان برای هر مدال به دست می‌آید که رقمی نزدیک به واقع به حساب می‌آید.

آمار و ارقام اعلام شده از سوی کمیته ملی المپیک نیز نشان می‌دهد هزینه‌های هر ورزشکار المپیکی فقط طی دو سال منتهی به المپیک، حدود 500 میلیون تومان می‌شود.

با توجه به این‌که حدود یکصد ورزشکار در اردوهای تدارکاتی المپیک حاضر هستند که در نهایت از بین آنان 40 تا 60 ورزشکار برای حضور در المپیک انتخاب می‌شوند، می‌توان استنباط کرد که نزدیک به 50 میلیارد تومان تنها به فاصله دو سال منتهی به المپیک، روی ورزشکارانی که شانس حضور در این بازی‌ها را دارند، هزینه می‌شود.

در جدول زیر، ریز این هزینه‌ها به ازای هر ورزشکار حاضر در اردوهای المپیک، ذکر شده است.

احمد ارشدي، معاون اداري و مالي كميته ملي المپيك در اين باره مي‌گويد: بعد از پايان المپيك پكن، ديوان محاسبات با محاسبه ساده‌اي، ارقام بودجه صرف شده ورزش در مقابل تعداد مدال‌هاي به دست آمده را هنگفت خواند و اين قضيه يكي از سه بندي بود كه در تحقيق و تفحص به عمل آمده، فضاي مديريت ورزش را به چالشي بزرگ كشاند. البته با توضيحات كارشناسي ارائه شده، مسوولان مربوط قانع شدند تا اين چالش فرو نشيند.

هر مدال چقدر مي‌ارزد؟

شاهرخ شهنازي، عضو كميته اجرائي كميته ملي المپيك با بيان اين كه به دليل وجود فاكتورها و پارامترهاي مختلف، محاسبه هزينه‌هاي مدال‌آوري سخت است، تصريح مي‌كند: شرايط براي مدال‌آوري ورزشكاران در رشته‌هاي مختلف كاملا متفاوت است.

براي مثال در رشته‌هايي مثل كشتي، تكاندو و وزنه‌برداري، با هزينه‌هايي به مراتب پايين‌تر، شانس مدال‌آوري مي‌يابيم.

در حالي كه در رشته‌هايي چون شنا و پينگ‌پنگ، براي كسب حتي يك مدال برنز المپيك، بايد ميلياردها تومان صرف هزينه‌هاي زيرساختي و قهرمان‌پروري كرد كه البته مهم‌تر از حجم اين سرمايه‌گذاري، كيفيت و برنامه‌ريزي و زمان مناسب است تا طي دوره‌اي بلند، پيشرفت پله به پله در اين گونه ورزش‌ها را شاهد باشيم.

ده‌ها ميليون دلار مي‌ارزد

&171#;خيلي از كشورهاي دنيا حاضرند حتي براي دريافت يك مدال المپيك، ميليون‌ها دلار هزينه كنند».

رضا مهماندوست سرمربي پيشين تيم ملي تكاندو (رشته‌اي كه تك مدال طلاي المپيك پكن را براي كشورمان به ارمغان آورد) در تشریح این جمله خود می‌گوید: در ابعاد حكومتي و سياسي، كسب مدال المپيك ارزش‌هاي راهبردي مثبت فراواني براي هر كشور دارد. علاوه بر آن، تاثير اجتماعي اين كار نيز بسيار بارز است؛ به طوري كه باعث تشويق جامعه به سوي ورزش و دوري آنها از اعتياد مي‌شود. از اين گذشته، اتحاد و انسجام ملي با كسب پيروزي‌هاي ممتاز المپيكي به ميزان بالايي تقويت مي‌شود. عكس موضوع هم صدق مي‌كند يعني وقتي كاروان ورزشي به المپيك، نتواند نتايج مطلوبي كسب كند اثرات منفي زيادي در جامعه به وجود مي‌آيد.

احمد رضا طالبیان، نخستین قایقرانی که در تاریخ ورزش کشورمان مجوز ورود به المپیک را به دست آورده است، اعتقاد دارد ورزشکاری که به حد دریافت مدال المپیک می‌رسد، دست‌کم دو میلیارد تومان روي او سرمايه‌گذاري شده است كه اين سرمايه‌گذاري هم در ابعاد مالي و هم معنوي است.

مجيد عباسقلي